

Între ce au trăit în lume și ce întâlnesc în mănăstire?

Uneori îi sperie pe duhovnici (*părintele râde*). În sensul că au de-a face cu un material mai dificil de lucrat. Tocmai pentru că se impregnează în suflet ceva neconform cu Evanghelia. Primele impresii impregnate în copil sunt foarte puternice. Primele lucruri asimilate prind rădăcini. Și dacă el nu este crescut în duhul Evangheliei, ci în spiritul Drepturilor omului, nu neapărat că ar fi ceva rău Drepturile omului, atunci el vine ca să-și caute drepturile la mănăstire. Nu vine să ofere, nu vine să se jertfească, să se dăruiască. Nu vine format pentru ascultare. Și e greu până când își înțelege așezarea greșită a sufletului și revine pe drumul cel sănătos.

Sursa: *Dă sânge și ia Duh*, de Augustin Păunoiu, Ziarul Lumina, 15 februarie 2015.

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

LUPTA ÎMPOTRIVA TRISTEȚII

Cum să luptăm împotriva duhului tristeții?

Să fiți veseli. Dragă, eu știi ce vă spun, cu toată siguranța: ori și ori și oricare ar fi motivul unei întristări sau al unei mâhniri, este numai de la draci! N-avem motive. Dacă îți creează starea aceasta de agitație, de tristețe, își face cuib satana și-și clocește ouăle; nu mai poți iubi, nu mai poți vedea cu perspicacitate nițel în viitor, cu rațiunea care ți-a dat-o Dumnezeu, nu mai poți, pentru că tu ești trist. Adică nu ești în stare de nimic – o stare drăcească foarte greu de suportat. Când sunteți triști, gândiți-vă la lucrul ăsta: Stai, că este ceva drac aici! Și nu acceptați.

Sursa: www.doxologia.ro.

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

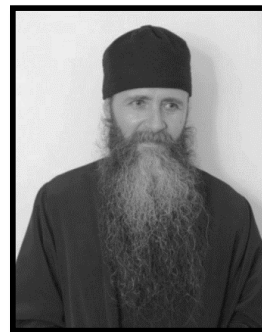
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
(Matei 10, 22)

♦ Nr. 120 / 24 mai 2015 ♦

PĂRINTELE ARSENIE MUSCALU

„DĂ SÂNGE ȘI IA DUH”

- ULTIMA PARTE -

Vorbiți-ne despre Sfânta Liturghie. Liturghia este doar obligația religioasă de a merge și a asista duminica la o slujbă de 2 ore? Ce

trebuie să însemne pentru noi mersul la Liturghie? Cum să ne pregătim pentru Liturghie?

De sufletul meu s-a apropiat foarte mult modul acesta de a înțelege, de a exprima lucrurile în ce privește Liturghia. La Sfânta Liturghie este vorba de un schimb de vieți. Noi oferim lui Dumnezeu viața noastră, cu micimile, cu păcatele, cu toate neputințele ei. Iar Domnul ne dă în schimb viața Lui. Lucrurile sunt foarte frumos exprimate în dialogul pe care îl poartă preotul sau arhiereul cu diaconul împreună-slujitor înainte de binecuvântarea pentru Sfânta Liturghie. Redau introducerea dialogului dintre cei doi în exprimarea veche, ușor arhaică. Diaconul spune: *Vremea a face a Domnului este.*

Binecuvintează părinte! sau Vremea este a face Domnul. Asta spune totul despre Sfânta Liturghie. Adică noi am făcut, am făcut Sfânta Proscomidie, am adus darurile de pâine și de vin, le-am pregătit pentru sfințire, am făcut Utrenia, a fost lucrarea noastră. De acum încolo vremea să lucreze a lui Dumnezeu este. Poate în celelalte rugăciuni, în rugăciunile noastre particulare și în Laudele Bisericii este mai mult acțiunea noastră. Să explic altfel. Vedeți, la Utrenie, partea principală a slujbei se săvârșește la strană. Și asta cumva sugerează lucrarea noastră, mersul nostru către Dumnezeu. Dar în Sfânta Liturghie partea principală, esențială a slujbei se desfășoară în Sfântul Altar. De aceea se începe dialogul așa: „*Vremea de acum este să lucreze Dumnezeu*“. În Sfânta Liturghie vine Dumnezeu către mine. Este mișcarea Lui către noi, oamenii. De aceea, zic cumva că aici este vorba de un schimb de vieți. Noi, sub forma pâinii și a vinului, oferim lui Dumnezeu viața noastră. Iar El ni le oferă apoi, după sfințire, ca Trup și Sânge al Lui. Atunci cum trebuie să participăm la Sfânta Liturghie sau cum trebuie să ne pregătim pentru ea e de la sine înțeles. Să trezim, să deșteptăm în noi conștiința aceasta a faptului că mergem să ne întâlnim cu Dumnezeu, nu că nu ne-am putea întâlni oriunde până la urmă cu El, dar Dumnezeu a ales modul acesta de a lucra în lume. Mergem să ne întâlnim cu El, să ne oferim viața Lui. Și câtă dragoste

punem noi în ceea ce oferim, uite, oferim pâine și vin la Liturghie... dar sigur că nu darul material este esențial, ci dispoziția cu care oferim acest dar, adică partea asta spirituală, duhovnicească, încărcătura pe care o dăm acestui dar. Noi oferim lui Dumnezeu viața noastră simbolizată prin darurile de pâine și vin, iar El se oferă pe Sine Însuși, ne oferă viața Lui. ***Cum putem spori iubirea pentru Dumnezeu?*** Domnul Însuși ne-o spune: *Cine mă iubește ascultă poruncile Mele. Acela este care Mă iubește, care păzește poruncile Mele.* Silindu-ne să păzim porunca dumnezeiască. Nu putem să ne sporim iubirea față de Dumnezeu neglijând porunca dumnezeiască. Așa putem să ne sporim iubirea. O scânteie de iubire avem. Scânteia aceea trebuie să o sporim. Adică așa cum în foc, vezi, punem lemne, punem combustibil, îl alimentăm ca să ardă, la fel scânteia iubirii Lui în noi El Însuși o aprinde. Dumnezeu Însuși o aprinde. Dar ține de noi apoi să facem ca acest foc al iubirii să nu se stingă. Și modul, felul cum alimentăm, calea pentru a alimenta această iubire este silirea spre păzirea poruncilor dumnezeiești. ***Ați vorbit mai devreme despre copil și despre matur. Aș vrea să discutăm acum despre ora de religie și despre importanța predării ei la cei mici, în școală. Știți că această problemă a statutului orei de religie este intens dezbătută acum în societatea românească.***

Despre importanța ei nici nu ar trebui să mai discutăm, pentru că este evidentă. Părinții sunt de multe ori nepregătiți să transmită copiilor cele legate de Dumnezeu, de Biserică. Ei înșiși crescuți, formați în perioada regimului comunist nu cunosc foarte multe lucruri. De aceea pentru copii sunt vitale aceste ore de religie. Cu privire la cum să li se comunice copiilor cunoștințe, învățătura despre Dumnezeu, aici nu știu dacă sunt eu nimerit sau pot să spun anumite lucruri. Am mai discutat cu profesorii de religie și mi-au spus de problemele cu care se confruntă. Mi se pare foarte important să înțelegi unde se află copilul. Adică să pornești de la problemele care-l frământă pe el. De la lucrurile care pentru el sunt vii. Și legat de asta cumva să-L comunici pe Hristos, pornind de la lucrurile care-l frământă pe el. Pentru că există și riscul de a transmite niște cunoștințe seci, care nu au priză cu viața lui, cu problematica vieții lui. Să mă explic puțin. Știu că într-o vreme părintele Andrei Kuraev a făcut niște gesturi care i-au contrariat pe unii oameni. Între altele, faptul că participa la niște concerte de muzică rock. Ei, la concertele de muzică rock, el a și predicat. În momentul în care a fost luat la întrebări, părintele Andrei Kuraev a spus ceva ce mie mi s-a părut a fi un lucru cu miez. A spus așa: „Mai întâi nu merg la orice fel de concert de muzică rock. Am legătură cu vedetele muzicii rock din Rusia, dar nu cu orice

vedetă de muzică rock. Adică sunt prieten și merg la concertele unor vedete de muzică rock la care am simțit că au un miez în mesajul lor. Spre exemplu, cântecele lor vorbesc despre lipsa de sens, absurdul vieții de astăzi. Tinerii aceia au niște căutări. Și primul lucru pe care-l fac atunci când mă duc acolo nu este să le spun tinerilor: «*Mergeți la biserică, rugați-vă, spovediți-vă!*» Ci îi îndemn: «*Luați în serios ceea ce spune tocmai, să zicem, idolul vostru, starul vostru*». Pentru că sunt zeci de mii de tineri fani ai respectivei vedete de muzică rock. «*Luați-l în serios. Nu participați doar la un concert unde aveți parte de o muzică frumoasă și de o atmosferă de destindere. Ci luați mesajul în serios*». Pentru că, zice părintele Andrei Kuraev, intuiesc că, dacă vor lua în serios mesajul, firul, drumul pe care au pornit îi va duce până la urmă la Hristos, Calea și sensul vieții noastre. Ce mi s-a părut adevărat în ceea ce spune părintele Andrei Kuraev? Că e nevoie cumva să te cobori la nivelul de înțelegere al copilului, să vezi întâi cel preocupat pe el. Copiii, în general, au sclipirile și intuițiile lor, au problemele lor foarte vii. Tocmai de aceea ne surprind de multe ori. Pornind de la problemele lor, să găsim o cale de a-L comunica pe Hristos. ***Această trecere de la viața în lume la cea monahală e lucrul care sperie la începătorii în ale călugăriei? Faptul că se produce o ruptură prea mare***